

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 017359 16 Uvp
Banja Luka, 08.11.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske, u vijeću sudija Strahinje Ćurkovića, predsjednika vijeća, Edine Ćupeljić i Smiljane Mrše članova vijeća, uz sudjelovanje zapisničara Sanje Oraščanin, u upravnom sporu po tužbi B. M., zastupan po punomoćniku B. P., advokatu iz B. (u daljem tekstu: tužilac), protiv rješenja broj ... od 10.08.2015. godine, tuženog Ministarstva ... , u predmetu priznavanja svojstva ratnog vojnog invalida i prava na ličnu invalidninu, odlučujući o zahtjevu tužioca za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 017359 15 U od 26.04.2016. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 08.11.2018. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se uvažava, presuda Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 017359 15 U od 26.04.2016. godine preinačava, tako da se tužba uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se Ministarstvo ... , da tužiocu nadoknadi troškove spora u iznosu od 1.875,00 KM u roku od 30 dana od dana primitka ove presude, pod prijetnjom prinudnog izvršenja. U preostalom dijelu, zahtjev za naknadu troškova postupka se odbija kao neosnovan.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom odbijena je kao neosnovana tužba protiv osporenog akta bliže označenog u uvodu ove presude, donesen u izvršenju presude nižestepenog suda broj 11 0 U 015483 14 U od 18.06.2015. godine, kojim je odbijena kao neosnovana žalba tužioca izjavljena protiv rješenja Odjeljenja za boračko-invalidsku zaštitu Grada B. broj ... od 25.01.2013. godine, a u postupku revizije poništeno je to prvostepeno rješenje i riješeno tako da se tužiocu utvrđuje prestanak svojstva ratnog vojnog invalida (RVI) i prava na ličnu invalidninu sa danom 27.11.2012. godine i odbija zahtjev tužioca za utvrđivanje svojstva RVI. Tim prvostepenim rješenjem ukinuto je rješenje istog organa broj ... od 27.09.2005. godine i riješeno tako da se tužiocu i dalje priznaje svojstvo RVI X kategorije sa 20% invaliditeta po osnovu oboljenja zadobijenog vršeći vojnu dužnost kao pripadnik Vojske RS (VRS) sa pravom na ličnu invalidninu u pripadajućim procentu počev od 01.12.2012. godine, pa dok za to postoje zakonom propisani uslovi, tj. trajno.

Odbijanje tužbe obrazloženo je razlozima suda da je u postupku koji je prethodio donošenju osporenog akta u svemu postupljeno po uputama datim u presudi toga suda od 18.06.2015. godine, jer da je pribavljen nalaz i mišljenje drugostepene ljekarske komisije broj 551/15 od 29.07.2015. godine u kojem je komisija ostala pri ranijem nalazu od 01.10.2014. godine i zaključila da medicinska dokumentacija o oštećenju sluha kod tužioca datira od

07.08.1992. godine, da se u istoj, a i kasnoj medicinskoj dokumentaciji konstatuje postojanje blast povrede, ali da nedostaje uvjerenje o povređivanju nadležne vojne pošte da bi se oštećenje sluha kao posljedica te povrede moglo uzeti u obzir pri utvrđivanju procenta vojnog invaliditeta. S obzirom da takvog uvjerenja nema, a u skladu sa medicinskom dokumentacijom i podacima iz zdravstvenog kartona zaključeno je da kod tužioca postoji obostrano oštećenje sluha, kao posljedica blast povrede koja se ne može dovesti u vezu sa učešćem tužioca u VRS. Zbog navedenog, zaključeno je da tužilac ne ispunjava uslove iz člana 5. stav 1., a u vezi sa članom 2. stav 1.-3. Zakona o pravima boraca, vojnih invalida i porodica poginulih boraca odbrambeno otadžbinskog rata Republike Srpske („Službeni glasnik RS“ broj 134/11, 9/12 i 40/12, u daljem tekstu: Zakon o pravima boraca), za dalje utvrđivanje statusa RVI.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tužilac pobija njenu zakonitost zbog povrede zakona, drugog propisa ili opšteg akta i propisa o postupku koji su od uticaja na rješenje stvari. Navodi da tuženi nije ispoštovao ni dvije ranije presude nižestepenog suda broj 11 0 U 105484 14 U i 11 0 U 013155 13 U, a u ovoj presudi nižestepeni sud je u istoj činjeničnoj i pravnoj situaciji zauzeo dijametralno suprotan stav, što ukazuje da je ista nezakomita. Navodi da je rođen 1955. godine i da je učesnik rata od 23.09.1991., pa sve do 23.12.1995. godine, da ga je 19.06.1996. godine komisija pregledala i utvrdila mu svojstvo RVI VII kategorije sa 50% invaliditeta, što je potvrđeno i u ponovnim ocjenama te komisije. U postupku revizije tuženi je u rješenju od 26.12.2011. godine dao uputu da se raspravi činjenica o kakvom se oboljenju radi, pa je prvostepena ljekarska komisija konstatovala da je kod njega u toku učešća u VRS došlo do obostranog oštećenja sluha visokog stepena od 80,25% po Fowleru, zbog čega je rješenjem od 25.01.2013. godine svrstan u RVI X kategorije sa 20% invaliditeta. Ukazuje da je u toku ovog perioda pregledan 7 puta, da je uvijek utvrđivano postojanje invaliditeta sve do nalaza i mišljenja komisije od 16.09.2013. godine, koje je suprotno, ali i nejasno, s obzirom da za takav zaključak nije bilo valjanog obrazloženja. Iz tog razloga presudom od 29.08.2014. godine date su jasne upute na koji način će se postupiti u ponovljenom postupku, te zatraženo da se ta činjenica konačno raspravi, a odnosi se na to da li je tužilac zadobio oboljenje u vidu oštećenja sluha ili je njegovo oštećenje sluha nastalo usljed blast povrede. Ljekarska komisija nije našla uvjerenje o povređivanju, iako sva medicinska dokumentacija iz tog perioda utvrđuje da je oštećenje sluha nastalo usljed blast povrede, pa je zaključak da nije došlo do blast povrede suprotan odredbi člana 4. Zakona o pravima boraca, te člana 88. toga zakona. Ljekarska komisija je pogrešno zaključila da je uvjerenje o povređivanju neophodna isprava za utvrđivanje invaliditeta, jer to ne proizlazi iz navedenih zakonskih odredaba, s obzirom da se te činjenice mogu utvrđivati na osnovu medicinske dokumentacije, čije postojanje je komisija i konstatovala, pa nije jasno zašto ih nije uzela u obzir. Nalaz i mišljenje komisije je kontradiktorno jer se u istom navodi da postoji oštećenje sluha koje se ispoljava za vrijeme vršenja vojnih dužnosti u ratu, sva medicinska dokumentacija ukazuje da je oštećenje sluha posljedica blast povrede, pa imajući u vidu sve te nesporne činjenice nejasno je kako je komisija došla do zaključka da u konkretnom slučaju nije moguće utvrditi invaliditet tužioca. Ukazuje na povredu pravila postupka pozivajući se pri tome na član 254. i 248. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 13/02-50/10, u daljem tekstu: ZOUP), a sve s obzirom da je osporenim aktom u stavu 2. dispozitiva poništeno ožalbeno rješenje od 25.01.2013. godine, a takvo postupanje nije obrazloženo. Poništeno je sa danom 27.11.2012. godine, a ne od dana kad je to rješenje doneseno što bi zahtijevao institut poništenja, gdje pravne posljedice nastupaju ex tunc, tj. retroaktivno od dana njegovog donošenja. Ukidanje je suprotno i djeluje ex nunc, tj. ubuduće, tako da ukinuti akt od dana ukidanja ne proizvodi posljedice. U konkretnom slučaju nije jasno da li je rješenje poništeno

ili je ukinuto, niti iz kojih razloga je to učinjeno, već je tuženi paušalno odredio od kog momenta rješenje prestaje da proizvodi pravne posljedice. Tuženi navodi da je rješenje poništeno, a iz njegovog sadržaja proizlazi da je ukinuto, što jasno govori da je osporeni akt nezakonit. Shodno navedenom predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda preinači tako da se tužba uvaži i osporeni akt poništi i predmet vrati na ponovni postupak. Zatražio je da mu tuženi nadoknadi troškove sastava tužbe i zahtjeva sa pripadajućom kamatom u ukupnom iznosu od 1.875,00 KM sa taksom po odmjeranju suda.

Tuženi u odgovoru na zahtjev osporava njegove navode i ističe da su isti cijenjeni od strane tuženog u osporenom aktu, a i povodom pokrenutog upravnog spora. Predlaže da se zahtjev odbije.

Razmotrivši zahtjev, pobijanu presudu, odgovor na zahtjev, te ostale priloge u spisima predmeta, na osnovu odredbe člana 39. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“ broj 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Pravilno tužilac u zahtjevu ukazuje nedostatke dispozitiva ovog osporenog akta s obzirom da ne ispunjava uslove iz odredbe člana 196. stav 2. ZOUP, jer nije kratak, a ni određen, odnosno nejasan je, a i kontradiktoran. Ovo iz razloga što se u stavu 1. toga dispozitiva odbija žalba tužioca protiv rješenja prvostepenog organa od 25.01.2013. godine, a u stavu 2. se to rješenje poništava i rješava tako da se tužiocu utvrđuje prestanak svojstva RVI i prava na ličnu invalidninu sa danom 27.11.2012. godine, dok se u stavu 3. odbija zahtjev tužioca za utvrđivanje statusa RVI.

Osporeni akt donesen je u postupku po žalbi i u vršenju revizije, tako da se u reviziji poništava prvostepeno rješenje od 25.01.2013. godine i tužiocu utvrđuje prestanak svojstva RVI i prava na ličnu invalidninu sa danom 27.11.2012. godine. S obzirom da se poništenjem rješenja u smislu člana 254. ZOUP poništavaju sve pravne posljedice koje je to rješenje proizvelo, to nema mogućnosti za poništenje rješenja već samo za njegovo ukidanje, jer se ukidanjem sprečavanje dalje proizvođenje pravnih posljedica ranijeg rješenja, a shodno odredbi člana 99. stav 1. Zakona o pravima boraca, što je i svrha navedenog rješenja, a s obzirom da je tužiocu utvrđen prestanak statusa RVI i prava koja je po tom osnovu do donošenja tog rješenja ostvarivao. Pri tome treba ukazati i da su ranijim naprijed pomenutim presudama nižestepenog suda poništena rješenja donesena u postupku revizije, pa su poništene i sve posljedice koja su ta rješenja proizvela. Takođe nema mogućnosti za odbijanje zahtjeva tužioca za utvrđivanje statusa RVI, prije svega jer je osporeni akt donesen po žalbi tužioca i u vršenju revizije. Osim toga radi se o zahtjevu tužioca od 16.05.1996. godine (kako to iz spisa proizlazi), po kojem je tužiocu utvrđen status RVI i pravo na ličnu invalidninu, koje je već ostvarivao, pa ukoliko su ispunjeni uslovi, onda se može utvrditi samo prestanak tog statusa i pripadajućih prava.

Shodno navedenom, tužilac osnovano ukazuje na nejasnoće dispozitiva osporenog akta i na činjenicu da u osporenom aktu nema razloga zašto mu se prestanak prava utvrđuje sa danom 27.11.2012. godine, ni po kom osnovu mu je utvrđen prestanak baš tog dana, čak i da nema uslova za dalje ostvarivanje prava.

Sve navedeno je dovoljan razlog za poništenje osporenog akta, ali po ocjeni ovog suda treba ukazati da u postupku nije razjašnjeno da li su ispunjeni uslovi da se tužiocu utvrdi prestanak statusa RVI i pripadajućih prava. Ovo s obzirom da iz kompletne medicinske

dokumentacije nesporno proizlazi da kod tužioca postoji oštećenje sluha koje datira iz 1992. godine, što se potvrđuje i nalazom i mišljenjem ljekarske komisije od 24.01.2013. godine, kojim se kod tužioca oštećenje sluha cijeni kao oboljenje zadobijeno za vrijeme vršenja VRS po T-174 a) Liste u procentu od 40%, a primjenom člana 10. stav 2. Pravilnika određuje se i udio vojnog invaliditeta od 50%, tako da procenat iznosi 20%. Drugostepena ljekarska komisija, za razliku od prvostepene zbog nedostatka uvjerenja o povređivanju, zaključuje da je oboljenje tužioca posljedica blast povrede, koja se nije desila pod okolnostima vršenja vojne službe, zbog čega da nema uslova da mu se po osnovu tog oboljenja utvrdi vojni invaliditet. Postojeća razlika između navedenih nalaza nije obrazložena niti je navedeno zbog čega se kod nedostatka uvjerenja, oštećenje sluha kod tužioca ne može cijeliti kao ranije, odnosno kao oboljenje zadobijeno pod okolnostima vršenja vojne službe. Ljekarska komisija se poziva i na zdravstveni karton tužioca, čija fotokopija, ali nečitka se zatiče u spisu pa je nejasno šta je iz istog utvrđeno. Na taj nedostatak ukazano je i u ranijoj presudi nižestepenog suda od 18.06.2015. godine u čijem izvršenju je donesen osporeni akt, pa se ne može zaključiti, kao u pobijanoj presudi da je postupljeno u skladu sa uputama iz te ranije presude.

Iz navedenih razloga, po ocjeni ovog suda, u pobijanoj presudi ostvareni su razlozi predviđeni odredbama člana 35. stav. 2. ZUS, pa se zahtjev tužioca za njeno vanredno preispitivanje uvažava, na osnovu odredaba člana 40. stav 1. i 2. tog zakona, pobijana presuda preinačava tako da se tužba uvažava i osporeni akt poništava, jer su ostvareni razlozi iz odredaba člana 10. tačke 2. i 4. ZUS.

Odluka o troškovima spora iz stava 2. izreke presude se zasniva na odredbi člana 49. i 49.a, stav 1. ZUS i u vezi sa članom 397. stav 2. Zakona o parničnom postupku ("Službeni glasnik RS" broj 58/03- 61/13), koji se u upravnom sporu primjenjuje na osnovu odredbe člana 48. ZUS. Visina troškova, koju je tuženi dužan isplatiti tužiocu, kojeg je u upravnom sporu zastupao advokat, određena je shodno odredbama Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata („Službeni glasnik RS“ broj 68/05, u daljem tekstu: Tarifa). Prema Tarifnom broju 3. za sastavljanje podnesaka (tužbe) u neprocijenjivim stvarima visina nagrade iznosi ukupno 300 bodova, a prema vrijednosti boda od 2 KM, iz člana 14. stav 2. Tarife, nagrada iznosi 600,00 KM. Taj iznos uvećava se za 25 % na ime paušala, prema odredbi člana 12. Tarife tako da ukupan iznos troškova koji se dosuđuju na ime podnošenja tužbe iznosi 750,00 KM. Tu su i troškovi za sastav zahtjeva za vanredno preispitivanje, za koji se visina nagrade od 300 bodova, uvećava za 50% za sastav pravnog lijeka (450 bodova), pa prema pomenutoj vrijednosti boda nagrada iznosi 900,00 KM, uvećana za 25% paušala iznosi ukupno 1.125,50 KM, pa ukupan iznos troškova koji se dosuđuju iznosi 1.875,00 KM. U preostalom dijelu, zahtjev za naknadu troškova takse se odbija kao neosnovan, jer tužilac zahtjev nije opredjelio, a i da jeste u spisu nema podataka da je tužilac platio taksu, a niti je sud to od njega potraživao.

Zapisničar
Sanja Oraščanin

Predsjednik vijeća
Strahinja Ćurković

Za tačnost otpavka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić